

Σπάνιο, αν όχι μοναδικό φαινόμενο, σε παγκόσμια κλίμακα οι θερινοί κινηματογράφοι. Μετρώ ντας, στην πατρίδα μας, ήδη έναν αιώ να ζωής, έχουν αρκετά να διηγηθούν. Ιδού μερικά.

Ο κινηματογράφος σε αρκετές συνοικίες της Αθήνας έγινε γνωστός στις ευρύτερες μάζες από τις προβολές των μεταφερόμενων συνεργείων. Απλή η συνταγή. Ευρύχωρο όχημα, ώστε να μεταφέρει την μηχανή προβολής, αλάνα με λευκό τοίχο, ή τελάρο με πανί, «μαρίδα», πρεσβύτεροι με την καρέκλα ή το σκαμνί τους υπό μάλης και φύγαμε. Τα δημοτικά φώτα ήταν μια πολυτέλεια άρα το σκοτάδι εξασφαλισμένο. Ο κακός, συνήθως ήχος, ενίοτε κάποιες διακοπες λόγω της ταλαιπωρημένης κόπιας, δεν ήταν πρόβλημα και η επαφή με την τέχνη γινόταν.

Όταν λοιπόν στις ίδιες γειτονιές άνοιξαν οι πρώτοι θερινοί κινηματογράφοι, το κοινό ήταν εξοικειωμένο και θετικό. Για ένα πιτσιρικά λίγο πριν τα 10 του, εκεί στα μέσα της δεκαετίας του '60, ο θερινός ήταν μεγάλη ανακάλυψη. Αν εξαιρέσεις την πορτοκαλάδα που μονίμως «σωνόταν» γρηγορότερα απ' όσο περίμενε, παράγοντας εκείνο το χαρακτηριστικό ήχο της αναρρόφησης από το καλαμάκι των τελευταίων σταγόνων μαζί με αέρα, όλα τα υπόλοιπα ήταν σπουδαία. Ελευθερία, ποδηλατάδα έως και από την «αίθουσα», μικρό ξενύχτι και αν μάλιστα η ταινία είχε κάτι να πει, τότε ήταν μεγάλη νύκτα.

Εάν βρεθεί διατίθεται μέχρι στο γράφιο και δεν θα αφαιρεθεί από την κολοναία και αναρτηθεί στην βλάντα των θέρους